

El Pont

A principis de segle, dues vegades té el Ter unes avingudes que inunden les seves riberes, abaten les seves vernedes, arrasen els seus molins i malmeten les pilastres més importants del pont. En el segon quart, una altra inundació deixa

el pont tan destrossat que no hi ha més remei que anar seriosament a una reconstrucció formal. En efecte, el Dr. Jaume Marsal —a qui tant deu Roda de cara a la seva història— és el qui s'emprèn l'obra formidable "amb ajuda de la Parròquia i del terme", i la porta a un bon final. Cal solament donar una ullada al pont per a fer-se càrrec del que fou la reconstrucció de mitjans del segle XVII. El pont dels anys mil i tants, havia estat construït «amb carreus quadrejats, no molt grans, amb pedra picada en els arcs i pilastres». Per bé que algunes altres vegades havia estat apedaçat, no obstant, en la reconstrucció del Dr. Marsal es tiraren per terra tots els apedaçaments i s'anà fins a trobar l'obra fonamental primitiva —on hi era— i en el seu més bon estat. Aquesta edificació o reedificació del pont del 1640 i tants fou feta amb còdols o palets de riu. La més gran part del pont, la més difícil i la de més envergadura porta encara aquesta marca, i va dient als segles venidors, com el més permanent i autèntic document, un tros molt important de la història rodencà.

Durant la reconstrucció

La reedificació d'aquesta gran part del pont no es féu amb quatre dies. Per tal, doncs, de tenir, mentrestant, la comunicació deguda entre les dues parts de la població, es construï una "palanca" o passarel·la que les aigües tempestuoses s'emmenaren més d'un cop. En els llibres d'òbits de l'arxiu hi constava abans una tràgica escena de durant aquest temps de la reconstrucció del pont, tragèdia que commogué l'ànima rodencà fins al fons i la féu reaccionar saludablement per tal de mantenir tot l'esforç necessari per a tenir-lo acabat. Contava el senyor Rector que, durant l'obra llarga i costosa de refer el pont, diverses vegades el riu els destorbà amb les seves crescudes, se'ls emmenava la "palanca", els prenia les bastides i materials preparats i, més d'un cop, els desfeia part de l'obra feta. Aquests entrebancs repetits feren perdre molt coratge als rodencs, i la veu del poble començava a parlar de suspendre les obres. En aquestes circumstàncies, un dia el riu revingué amenaçador i molta gent estava congregada mirant amb angoixa com pujaven les onades que ja feien tremolar la "palanca".

En aquestes es presentà per passar-lo un home amb dues mules. Enfront d'aquell perill, alguns s'esforçaren per dissuadir-lo, però ell, animós o perquè li convindria el viatge, s'arriscà al perill i, davant de tants espectadors que li reprovaven l'audàcia i el miraven amb espant, començà a passar la passarel·la duent per la brida aquells animals que es resistien al seu pas.

Era un poc més enllà del mig de la "palanca" i a l'indret de més cabal del riu, quan un tronc corpulent sortí del mig del corrent i topà amb violència i ímpetu contra un dels pilars de fusta de la passarel·la. Malauradament,

aquell pilar es trencà en sec, i un cruiximent general de la “palanca” anuncià el seu esfondrament, que fou només cosa d’instant. El vianant mirà horroritzat, i del pit de tots els presents en sortí angoixós un crit d’esglai i un clamor unànime reclamant vanament assistència per al desgraciat naufrag, que es veié uns moments sortint enmig de les onades demanant auxili i essent aviat engolit per aquella allau líquida sense aturador. Els rodencs presents no feren res per a salvar-lo —sabien que era impossible—; però la tragèdia del viatger i la impotència llur es ficaren tan endins del seu pit, que ells i tot el poble juraren guanyar el pla al riu i no parar fins a tenir un pont, alt i poderós, que fos el seu orgull i l’assegurança de llurs vides.

Francesc d’A. Espinalt i Garriga, *Apunts històrics de la Vila de Roda de Ter*, dins *Jocs Florals de Roda de Ter*, 1947, p. 94-95.